

РЕШЕНИЕ

№ 459

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6048** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от И. Т. А. от [населено място] срещу Решение на Комисията по подбор за провеждане на избора за кандидати в ЕСПЧ, назначена със Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение по подробно изложени съображения:

Ответникът Комисия по подбор, назначена със Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г., поради липса на представляващ /не е определен председател на Комисията със заповедта за конституирането ѝ/, не изпраща представител. Депозирано е писмено становище от част от членовете ѝ, които претендират недопустимост на производството, поради липса на надлежен ответник. Считат, че комисията е създадена ad hoc, което е я прави неправосубектна към настоящия момент, както и към момента на образуване на производството, тъй като след приключване на изпълнението на поставената ѝ задача по провеждане на избора, същата е разпусната по право.

Заинтересованата страна Министър на правосъдието изразява аналогично становище, като счита, че жалбата е недопустима, алтернативон неоснователна.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Противно на заявените становища от представители на ответника и на заинтересованата страна, съдът намира жалбата за допустима.

Националната процедура за подбор на съдия в Европейския съд по правата на

човека / ЕСПЧ/ не е регламентирана на законово ниво. С чл. 5, т.15 от Устройствения правилник на Министерство на правосъдието на Министъра на правосъдието е предоставено правомощието да определи критериите и процедурата за провеждане на избора на кандидати за ЕСПЧ. В изпълнение на това правомощие е издадена ЗАПОВЕД № ЛС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието. Със същата е назначена комисията за провеждане на подбор на кандидатите за съдия за ЕСПЧ, излъчвани от страна на Република България, а с последваща такава е назначена комисията поименно. С първоначалната Заповед са определени членовете на комисията и съответно нейните правомощия като колективен специализиран орган. С оглед предоставените ѝ със заповедта правомощия, съдът приема, че се касае за самостоятелен орган, на който са предоставени административни функции. Същата извършва дейността по процедурата, която сама предвижда и приема, като не дължи отчет на други органи, вкл. на назначилия ѝ Министър на правосъдието или на Министерски съвет. Доколкото правилата и процедурите касаят правата на участниците в процедурата при условията на власт и подчинение, съдът приема, че е налице административно правоотношение. На първо място, участниците са обвързани и подчинени с приетите от комисията Правила, а на следващо място именно от нейните решения, вкл. оспореното в настоящото производство, произтича засягане на правата и законните им интереси.

Несъстоятелно е твърдението, че създаването ѝ *ad hoc*, респ. несъществуването ѝ към момента на образуване и приключване на производството, поради изпълнение на възложените задачи и нейното разпускане, води до липса на правосубектност на ответника, респ. до недопустимост на производството. Приетите от комисията решения се отразяват в правната сфера на участниците в процедурата и в следващ момент спрямо този на приключване на дейността ѝ, поради което несъществуването ѝ към момента на водене на производството не може да се отрази негативно на правата им. Разпоредените последици от взетите решения се отразяват в правната сфера на участниците в процедурата и към следващ момент, вкл. и към настоящия момент, независимо от нейното съществуване. Обратното би означавало да бъдат преклудирани правата на жалба срещу неблагоприятни последици в правната сфера на лица, поради закриване на административен орган. Нормата на чл. 153, ал.2 и ал.3 от АПК разрешават този въпрос, но само по отношение на органи, които са нормативно създадени, респ. овластени със съответни правомощия. По отношение на създадените целево органи или комисии, какъвто е настоящият случай, не следва да се прилагат различни правила, което би поставило в по-неблагоприятно положение засегнатите от техните решения права. Според съда, следва да се изхожда от разпоредените последици и момента на отражението им в правната сфера на засегнатите лица, а не от момента на съществуване на органа. С оглед горното и съобразявайки факта, че жалбоподателката е лишена от право на по-нататъшно участие в процедурата, именно вследствие на приетото от комисията решение, съдът приема, че за същата е налице правен интерес от оспорването му към момента на подаване на жалбата.

В този смисъл са Решение № 7821/13.07.2023г. по АД №2075/2023г. на ВАС ; Решение № 8344/08.07.2021г. по АД 4336/2021г. на ВАС; Определение № 14056/28.10.2013г. по АД № 11772/2013г. на ВАС ; Определение № 2305/06.03.2023г. по АД №2160/2023г. на ВАС.

Съдът приема още, че е налице правоотношение, почиващо на отношенията на

власт и подчинение, тъй като взетите от комисията решения едностранно влияят в правната сфера на участниците в процедурата, които не са в равнопоставено положение спрямо комисията, а са длъжни за зачетат последиците от тях. Не е налице равнопоставеност на участниците в производството по конкурса, а е налице задължение за зачитане на приетите решения и последиците от тях.

Съдът приема тезата на заинтересованата страна Министър на правосъдието и застъпена в писмените бележки от представители на комисията, че крайният акт по избор на кандидатите на национално ниво, следва да бъде одобрен от Министерски съвет, по аргумент от разписаната процедура в Заповед № РС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието. В процесния случай обаче, изхождайки от конкретиката на казуса, следва да бъде разгледана законосъобразността на решението, касаещо допустимостта на кандидатите. Допускането или недопускането на кандидати е предоставено в изричните правомощия на комисията, по арг. от т. 3, б. "в" и т.7, б. "а" и б. "б" от Заповедта. Съгласно същата, в правомощията на комисията е предоставена преценката за определяне на допустимостта на кандидатите, които следва да извършат преценка на критериите по т.1 от Заповедта. Т.1, б. „е“ от същата предвижда кандидатите да владеят във висока степен един от официалните езици на Света на Европа / английски или френски/ и в достатъчна степен другия официален език, което позволява пълноценното им участие в работата на ЕСПЧ. Съгласно т.7, б. "а" от заповедта, именно в правомощията на Комисията е да прецени всички критерии по т.1 от заповедта, вкл. тези по б. "Е" относно владенето на изискуемите езици. Решението на Комисията в частта относно недопуснатите кандидати става окончателно. Същото не подлежи на преценка по-нататък нито от Министъра на правосъдието, нито от Министерски съвет, което се отнася до допуснатите кандидати. Поради това, съдът приема, че именно нейното решение в тази част – относно допустимостта на заявленията, се явява краен акт по отношение на недопуснатите кандидати, респективно той е този, от който са засегнати правата им и който пречатства по-нататъшното им участие в процедурата, което на национално ниво би завършило с акт на Министерски съвет. Нито на Министъра на правосъдието обаче, нито на Министерски съвет е позволено правото на контрол върху тези решения на комисията по отношение на изпълнението на въведените от Министъра на правосъдието критерии.

Съдът е запознат с практиката на ВАС от 2015г., в частност Определение № 13981/21.11.2014г. по АД № 13976/2014г. на VI-то отделение на ВАС и Определение № 4547/23.04.2015г. по АД 3393/2015г. по описа на ВАС, постановено от петчленен състав, с което цитираното първо определение е оставено в сила, но се отграничава от нея поради следното:

С цитираните определения е прието, че не подлежат на оспорване по реда на АПК актовете, приемани от националните органи в хода на процедурата по избор на съдии - национални представители в Европейския Съд по правата на човека, тъй като Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е вид международен договор - международно споразумение, сключено между държави в писмена форма и регулирано от международното право. Конвенциите са договори-законали. Те установяват правни норми, които имат абстрактен характер, действат многократно и не прекратяват своето действие след изпълнение от страните по конвенцията. Ратифицирани от Народното събрание, те са част от вътрешното право на Република България и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които

им противоречат (чл. 5, ал. 4 К.).

Правото на Република България да определи и предложи на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа трима кандидати за длъжността съдия в ЕСПЧ е признато с чл. 22 на конвенцията. С няколко акта, които нямат нормативен характер, Парламентарната асамблея е изложила своите изисквания относно националните процедури по номиниране на кандидатите и критериите, на които трябва да отговарят тези кандидати (Резолюция 1200/1999/, Препоръка 1429/1999/, Препоръка 1649/2004/, Резолюция 1366/2004/, Резолюция 1426/2005/ и Резолюция 1646/2009/ на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа). "Неспазването на тези установени от ПАСЕ правила (...) може да доведе до прилагането на предвиденото в последните две изречения от § 2 от Резолюция 1646 (2009), а именно, че в случаите на липса на реален избор сред предложените от държава страна по конвенцията кандидати, ПАСЕ ще отхвърля предложението и списък (а) освен това, при отсъствието на справедлива, прозрачна и последователна национална процедура за подбор ПАСЕ отново може да отхвърли националния списък". След случаи на върнати списъци и на други държави, Парламентарната асамблея на Съвета на Европа създава допълнителен консултативен орган за преценка дали предложените от всяка държава кандидати отговарят на установените в чл. 21, т. 1 на конвенцията и в цитираните препоръки изисквания. Този допълнителен консултативен орган внася в Парламентарната асамблея списък с кандидати, които да бъдат гласувани.

Така установеното е обосновоало извод, че заповедта на министъра на правосъдието, с която е организирано провеждането на националния избор и съдържанието на доклада на същия министър до Министерския съвет, не представляват административна дейност на национално ниво, завършваща с властническо волеизявление по определянето на тримата кандидати, които Република България ще предложи на парламентарната асамблея на Съвета на Европа. Сформирана ad hoc комисия, чиито председател и членове са определени от министъра на правосъдието със заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г., е извършила проверка по документи дали заявилите желание да участват в избора кандидати отговарят на критериите, посочени в чл. 21, т. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и в Препоръка 1429 (1999) на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, провела е писмен тест за проверка и удостоверяване на степента, в която кандидатите, които не са удостоверили документално тази степен, владеят английски и/или френски език, провела е публично събеседване с кандидатите, в резултат на което е оценила и класирала кандидатите и е обявила одобрените от нея трима кандидати. Министърът на правосъдието, а въз основа на изготвения от този министър доклад и Министерският съвет, са приели предложението на комисията и съответно с предложението до Министерския съвет е финализирано на национално ниво процедурата за определяне на тримата кандидати, които да бъдат предложени на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа за избор по чл. 22 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Съдът е приел, че въпреки че и министърът на правосъдието, и Министерският съвет, са органи на изпълнителната власт, както и че издадените от тях в хода на процедурата заповеди по чл. 5, т. 15 от Устройствения правилник на Министерството на правосъдието и решение по чл. 8, ал. 3, предл. 1-во от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация приличат на ненормативни административни актове, от данните в представената по делото преписка е видно, че

със своите заповеди министърът на правосъдието само е привел в изпълнение на национално ниво указанията, дадени от Парламентарната асамблея на Съвета на Европа с посочените по-горе резолюции и препоръки, за провеждането на демократична, открита за широката публика и с участие на неправителствени организации, прозрачна национална процедура, съответстваща на принципите за върховенство на закона и липса на дискриминация, поради което в заповедта на министъра на правосъдието е прието, че липсва властническо волеизявление, което да поражда права или задължения или да засяга по смисъла на чл. 120, ал. 2 от Конституцията права, свободи и законни интереси на граждани и юридически лица.

Аналогични са изводите на съда и по отношение на Решението на М. съвет, с което е а) приет доклада на министъра на правосъдието, според който проведената национална процедура за номиниране на трима кандидати по чл. 22 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е проведена според изискванията и указанията на парламентарната асамблея на Съвета на Европа, и б) е прието и предложено на Парламентарната асамблея одобрените трима кандидати от комисията по заповед № ЛС-04-139 от 20.04.2023 г. на министъра на правосъдието.

Прието е, че оспореното решение не поражда права или задължения за кандидатите - участници в националната процедура за номиниране, нито засяга по смисъла на чл. 120, ал. 2 от Конституцията права, свободи и законни интереси на тези участници и/или на други граждани и юридически лица.

Настоящият състав на съда не споделя тази изложените доводи.

На плоскостта на конкретния казус, спорно по делото се явява Решение на комисията, назначена със Заповед № РЗС-04-139/20.04.2023г., последващо поименно определена, с което е отстранен от участие кандидатът И. А., поради недостатъчно, според комисията владеене на английски език.

Настоящият състав на АССГ приема, че с процесното решение са пряко и непосредствено засегнати правата на лицето. Процедурата е проведена въз основа на чл. 22 от ЕКПЧОС, като провеждането на същата е възложено чрез нормативен акт - Устройствен правилник на Министерство на правосъдието на Министъра на правосъдието. Процедурата на национално ниво приключва с Решение на Министерски съвет, с което се определят трима кандидати от всички участници в същата. Съдът приема, че с това решение не се приключва окончателно крайната процедура, която е в компетентността на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, чието решение ще бъде от значение за възникване на съответното правоотношение с избраното лице като съдия в ЕСПЧ. Предписаните обаче процедури и изисквания от Конвенцията, представляват задължаване на кандидатстващите държави с изпълнение на определени публичноправни функции. Изискванията за качествата на кандидатите, за тяхната професионална и езикова квалификация, съответно стаж и морални качества, изисква конкурсно начало, именно поради което е проведена и процесната процедура. За всеки от кандидатите е от значение да докаже, че отговаря в максимална степен на

поставените критерии. С оглед това, изборът на трима от всички явили се, ще обвърже Парламентарната асамблея на Съвета на Европа да избира именно измежду посочените от съответната Държава, като не може да избира измежду други и различни кандидати от одобрените с Решението на МС. Така възложеното чрез Конвенцията определяне на кандидати съдът приема, че представлява административно правомощие, тъй като в негово изпълнение, всяка договаряща държава разписва вътрешни национални процедури, чието спазване е гаранция за реализиране на най-добрия избор на кандидати за съдии в ЕСПЧ, а от друга страна представлява властническа дейност.

От последното съдът приема, че се засягат пряко и непосредствено правата на всички участници в процедурата на национално ниво. С оглед това и с цел осигуряване на проверка относно спазване на критериите, поставени като изисквания към националните компетентни институции да излъчат кандидат-представители, съдът приема, че следва да бъде зачетено правото на оспорване на участниците срещу проведения избор, вкл. критериите, поставени към него и обективизираните резултати. По изложените съображения, съдът приема жалбата за допустима за разглеждане по реда на АПК.

По тези съображения, съдът ще разгледа жалбата по същество.

Конкретно оспореният акт е обективиран в Протоколно решение от протокол от проведено заседание на Комисията от 05.06.2023г. от поименно определената комисия със Заповед № ЛС-13-78/29.05.2023г. На същото е прието, че след проведен писмен тест по английски език, кандидатът И. А. не отговаря на изискванията за владееене на английски език, което е прието в съответствие с т. 7, б. "б" от Заповедта на Министъра. Прието е, че И. А. не владее английски език на изискуемото ниво за допускане до участие в конкурса, поради което същата не е допусната до събеседване и не е включена в графика за провеждането му, приет със същото решение на 08.06.2023г.

Съдът приема, че решението е издадено от компететен орган. Със Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г. е сформирана нарочна комисия ad hoc, на която е възложено провеждането на процедурата. С т. 6 от същата са зададени параметри за формиране на комисията, между които същата да се състои от нечетен брой членове – експерти по международно публично право и експерти по европейско право, експерти по английски и експерти по френски език. В състава на комисията следва да бъдат включени най-малко двама съдии, хабилитирани преподаватели по правни науки, експерт от Дирекция „Правата на човека“ при Министертство на външните работи, адвокат, представител на

йлидическо лице с нестопанска цел, осъществяващо дейност в сферата на правата на човека, както и по един преподавател във висше училище по френски език и английски език. Видно от участниците в комисията, определени след изискване на данни от съответните институции, в същата участват лица, отговарящи на съответните изисквания, предвидени в заповедта на Министъра на правосъдието.

На тази база е определен поименният състав на комисията със Заповед № ЛС-13-78/29.05.2023г. на Министъра на правосъдието.

Съдът намира обаче, че в процеса на формиране на решенията ѝ, респ. при обективизиране на волята ѝ, е налице липса на мотиви, прозрачност и равнопоставеност на участниците в производството, което следва да се приеме за нарушаване на процедурата, в хода на която е прието оспореното решение.

Проведено е заседание на 01.06.2023г. На същото е прието решение за допускане по документи за участие в процедурата на всички заявили участие 13 броя кандидати, между които и жалбоподателката. При проверката по отношение на критериите по т.2, б.г“ от Заповедта на министъра, а именно – за степента на владеење на английски и френски език, е прието, че кандидатите В. С., Д. К. и Д. Й. са представили документи, удостоверяващи „висока степен на владеење“ на единия официален език и „висока степен на владеење“ на втория език, поради което са освободени от полагане на писмен тест.

Кандидатите Г. В., Е. Г., К. Й., К. М., М. П., М. К. и Т. Б. са представили документи, удостоверяващ „висока степен на владеење на английски език“, поради което са освободени от полагане на писмен тест за същия. Не е уважено искането на Т. Б. за признаване на представения от нея документ за владеење „достатъчна степен“ на френски език. Прието е, че кандидатите Г. В., Е. Г., К. Й., К. М., М. К. и Т. Б. следва да се явят на писмен тест за владеење на „достатъчна степен“ на френски език.

Кандидатите И. Б. и П. Б. са представили документ, удостоверяващ „висока степен“ на владеење на френски език, поради което са освободени от полагане на писмен тест по френски език.

Прието е, че И. А. не е представила документи, които да доказват „достатъчна“ или „висока“ степен на владеење и на двата езика, поради което следва да се яви на писмен тест за установяване на „висока“ степен на владеење на френски език и на „достатъчна степен“ за владеење на английски език.

Взето е решение за провеждане на писмените тестове на 05.06.2023г, съответно от 09.00 часа и от 13.00 часа в сградата на Министерство на правосъдието по двата езика.

Определено е публично събеседване на 08.06.2023г. от 10.00 часа.

В протокол от 05.06.2023г. са обективирани следните решения: Кандидатът И. А. се е явила на писмен изпит за удостоверяване на висока степен на владеене на френски език, а останалите определени за тест по френски кандидати са се явили за установяване на „достатъчна степен“ на владеене на френски език. И. А. е издържала писмения тест за удостоверяване на владеене на „висока степен“ на френски език.

Кандидатите И. А. и П. Б. се явяват на писмен тест за удостоверяване на знанията им по английски език за степен „достатъчна“. Посочено е, че кандидатът И. А. не е издържала писмения тест за удостоверяване на владеене в достатъчна степен на английски език.

Така мотивирана, комисията решава, че не допуска до публично събеседване И. Т. А., поради неиздържане на писмен изпит за достатъчна степен на владеене на английски език.

От представената преписка е видно, че в комисията участва представител, излъчен от Софийски университет „Св. К. О.“, преподавател по английска филология гл. асистент д-р И. Нурелдин Амер и гл. асистент д-р П. Д. Х..

Видно от протокола, на който е взето оспореното решение е, че комисията е заседавала в съответен кворум, както и че в същата е взела участие назначената И. Амер – преподавател по английска филология. Следователно, съдът приема, че е било налице компетентно лице, което да оцени професионално положените тестове.

Съдът обаче, въпреки указаната доказателствена тежест до ответника, намира, че така представените доказателства не установяват еднозначно равенство и прозрачност в процедурата.

По делото не са представени съответните дипломи, представени от И. А., удостоверяващи степента на знание на двата езика, на база които е преценено, че не доказват в достатъчна степен владеето на съответните езици в съответната степен – „достатъчна“ и „висока“. Именно поради това е прието, че се налага полагането на изпит.

При тези данни съдът приема, че твърденията на ответника се явяват голословни и недоказани. Въпреки описаните в заповедта документи, които следва да съответстват на нива „достатъчна“ и „висока“ степен на владеене на съответния език, такива не са представени, за да се прецени достоверността на преценката на органа. Не са представени и данни относно проведените тестове, нито резултатите от тях.

На практика по делото, по основния спорен въпрос относно правото кандидатът да бъде допуснат до устно изслушване, за който разрешението на органа е извършено на база проведения тест по

английски език за установяване на ниво „достатъчна степен“, не са представени никакви доказателства, с което съдът е препятстван да осъществи проверка на извършената от органа преценка.

Направените изводи по този основен въпрос в мотивите на решението на комисията са два: не е издържала писмения тест и не е доказала достатъчна степен на владееене на английски език, съгласно общата езикова рамка, изискуеми по чл.2, б. “г“ от Заповедта.

В този смисъл съдът приема актът и за немотивиран. Липсва обосноваване защо начинът на издържане на теста е основен мотив за недопускане до устно изпитване. От заповедта на министъра и от всички Препоръки и Резолюции на ПАСЕ и Комитета на министрите на Съвета на Европа следва, че всички поставени изисквания следва да се преценяват едновременно. Владееенето на втория език следва да бъде преценявано при наличие на равни други параметри при оценяването, каквото на конкретния кандидат не е извършено, поради лишаването му от последващо право на участие.

Действително, в Заповедта на Министъра на правосъдието, в т. т., б. „Б“ е поставено изискване като поредност за провеждане езикови тестове при необходимост, преди да се пристъпи към изслушване. В изпълнение на указанията от така разписаната процедура, е прието решението за отстраняване на кандидата А.. Доколкото обаче, въпросната заповед има организационен и вътрешнослужебе характер и не влияе пряко в правната сфера на участниците в производството, съдът приема, че дадените със същата указания, с които се засягат правата на участниците, следва да бъдат разгледани в контекста на изпълнението на дадените със същата указания, които са инкорпорирани в решенията на комисията, провела конкурса.

Съдът споделя тезата от жалбата, че в противоречие с изискванията на чл. 21 от Конвенцията, е разширено изискването на владееене на двата официални езика на съответно ниво. Последното, безспорно е въпрос от националната компетентност на участващите държави и е въпрос на преценка по целесъобразност. Липсват обаче мотиви, които да обосноват изискване за завишено владееене и на двата официални езика спрямо изискванията на Конвенцията, което съдът приема, че противоречи на принципа на пропорционалност и предвидимост в производството. Т.е., съдът приема, че макар и формално да е в правомощията на съответната договаряща Държава да постави завишени изисквания към кандидатите да владеят и двата езика на съответно спрямо тези, предвидени в Конвенцията, което е реализирано посредством Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието изисквания,

последното е следвало да бъде мотивирано, или в в указателния акт – Заповед на Министъра, или в оспорения – решение на комисията. Завишените изисквания към знание на двата официални език спрямо изискванията на Конвенцията, дори и да бяха мотивирани /което съдът приема, че не е доказано в производството/ , съдът приема, че е следвало да бъдат оценени в съвкупност с останалите изисквания при спазване на заложените в заповедта критерии, а не предпоставка за прекратяване на участието на кандидатите на по-ранен етап. С последното съдът приема, че недопустимо и немотивирано е разширено правомощието на назначената комисия да извърши преценка на изискуемите качества на кандидатите, като ги отстранява на предварителна фаза, което не е в унисон с изискванията на чл.21 от Конвенцията, предписваща изискванията към националните кандидати.

С оглед изложеното, съдът намира оспореното решение за немотивирано и издадено при липса на равенство и прозрачност на процедурата, както и при превишаване правата на органите, провели процедурата, обективизирана в Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието и Решение, обективизирано в протокол от 05.06.2023г. на Комисия, назначена със Заповед № ЛС-13-78/29.05.2023г. на Министъра на правосъдието.

По изложените съображения, решението на Комисия, назначена със Заповед № ЛС-04-139/2023г. на Министъра на правосъдието, с което кандидатът И. Т. А. не е допусната до публично събеседване при кандидатурата ѝ за участие при излъчване на представители за съдии в ЕСПЧ следва да бъде отменено, а преписката върната на комисията за ново процедиране, считано от посоченото действие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 и чл. 173, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение, обективизирано в протокол от 05.06.2023г., т. 6 на Комисия, назначена със Заповед № ЛС-13-78/29.05.2023г. в изпълнение на Заповед № ЛС-04-139/20.04.2023г. на Министъра на правосъдието, в частта му, с която не е допуснат до публично събеседване в процедурата кандидатът И. Т. А..

ВРЪЩА преписката на органа за ново процедиране при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: